

Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť
dňa 21. 10. 2013
a vykonateľnosť dňa 6. 11. 2013
Najvyšší súd Slovenskej republiky
dňa 16. 11. 2013

Rada pre vysielanie a retransmisiu Dobrovičova 8, P.O. BOX 155, 810 00 Bratislava 1	
21-10-2013	
Podanie číslo: 4879	Číslo spisu:
Prílohy číslo:	Vybavený:

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci navrhovateľa: **MAC TV, s.r.o.**, so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, IČO: 00 618 322, zastúpený *Advokátskou kanceláriou Bugala – Ďurček, s.r.o.*, so sídlom Drotárska cesta 102, 811 02 Bratislava, proti odporcovi: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, so sídlom Dobrovičova 8, P.O. BOX 155, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu zo dňa 23. októbra 2012, č. RP/072/2012, takto

rozhodol :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu zo dňa 23. októbra 2012, č. RP/072/2012 **potvrďuje**.

Navrhovateľovi náhradu trov konania **nepriznáva**.

Navrhovateľ **je povinný** zaplatiť súdny poplatok vo výške 70 eur na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v štátnej pokladnici pre zasielanie súdnych poplatkov a pokút: BÚ – depozitný účet neúročený č. 7000061219/8180 v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Rada pre vysielanie a retransmisiu rozhodnutím zo dňa 23. októbra 2012, č. RP/072/2012 vydaným v správnom konaní č.: 132-PLO/O-1244/2011 ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1, písm. g/ postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisoch (ďalej len zákon č. 308/2000 Z. z. alebo zákon o vysielaní a retransmisii) rozhodla tak, že navrhovateľovi ukladá podľa § 64 ods. 1, písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii pokutu určenú podľa § 67 ods.3, písm. d/ uvedeného zákona vo výške 1.000 € za porušenie povinnosti ustanovenej v § 38 ods.4, tohto zákona tým, že v rámci televíznej programovej služby JOJ dňa 20. decembra 2010 o cca 20:17 hod. odvysielal sponzorovaný program *Panelák* obsahujúci osobitné propagačné zmienky o službe tretej osoby - službe *Skylink* spoločnosti *Towercom, a.s.*, ktoré priamo podporovali jej predaj. Súčasne Rada vyslovila, že podľa § 64 ods.5 zákona o vysielaní a retransmisii „*Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila*“ a podľa § 67 ods. 16 zákona o vysielaní a retransmisii je pokuta splatná odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporcu v zákonnej lehote podal opravný prostriedok navrhovateľ. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne žiadal náhradu trov konania.

V dôvodoch opravného prostriedku tvrdil, že napadnutým rozhodnutím bol ukrátený na svojich právach. Namietal, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov, v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, vydaním napadnutého rozhodnutia došlo k porušeniu práv účastníka konania garantovaných Ústavou SR, najmä garancie právneho štátu a Európskeho dohovoru o ľudských právach, najmä garancie práva na spravodlivý súdny proces a rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia.

Poukazom na skutkové zistenia v danej veci uviedol, že dňa 5. septembra 2011 mu bolo ako účastníkovi konania doručené rozhodnutie Rady č. RP/80/2011 zo dňa 4. júla 2011, ktoré rozhodnutie na základe jeho odvolania najvyšší súd zrušil rozsudkom sp. zn. 8SŽ/31/2011 zo dňa 24. júla 2012 a vec vrátil na ďalšie konanie a dňa 23. novembra 2012 mu Rada doručila rozhodnutie RP/072/2012 zo dňa 23. októbra 2012 (rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom).

Navrhovateľ namietal, že Rada vydala rozhodnutie o uložení sankcie v čase, keď jej uplynula subjektívna lehota na vydanie rozhodnutia, čím konala nad rámec zákona a v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky a sama táto skutočnosť spôsobuje nezákonnosť postupu správneho orgánu a jeho rozhodnutia. Poukazom na znenie § 64 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisie, ktoré citoval, tvrdil že z priebehu konania vyplýva, že medzi začatím správneho konania (1. marca 2011) a doručením rozhodnutia účastníkovi konania (5. septembra 2011) uplynula doba viac ako 6 mesiacov. Dôvodil, že rozhodnutie Rady pre vysielanie a retransmisie je preto v rozpore so zákonom, keďže vydané rozhodnutie Rady nebolo v zákonnej lehote doručené účastníkovi a nemohlo preto nadobudnúť právne následky rozhodnutia. Mal za to, že právo Rady sankcionovať vysielateľa zaniklo uplynutím šesťmesačnej lehoty počítanej od 1. marca 2011. Poukázal na to, že zákon o vysielaní stanovuje Rade lehoty na vydanie rozhodnutia a to šesťmesačnú subjektívnu lehotu a jednoročnú objektívne lehotu s tým, že obe lehoty sú zákonné a prekluzívne a ich uplynutie predstavuje zánik práva príslušného orgánu uložiť sankciu, a preto po márnom uplynutí čo i len jednej z nich už správny orgán nemá právomoc vo veci konať. V danej súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky č. k. 6A /99/2001 – 47. Zastával názor že z uvedeného vyplýva, že rozhodnutie nie je vydané dňom, ktorý je v ňom uvedený ako deň vydania rozhodnutia, ale až dňom jeho doručenia účastníkovi konania. Tvrdenie Rady, podľa ktorého vydanie napadnutého rozhodnutia bolo v rámci šesťmesačnej subjektívnej lehoty, keď rozhodnutie bolo zo dňa 4. júla 2011 a zaslané dňa 31. augusta 2011, vysielateľovi bolo doručené až 5. septembra 2011, považoval za účelové. V danej súvislosti poukázal tiež na to, že urobiť záver, či bola predmetná pokuta uložená včas, znamená rovnako uvažovať aj o zmysle inštitútu plynutia lehôt pri uplatňovaní právomocí obecne a následne v zmysle plynutia lehôt pre zánik trestnosti za správne delikty a ako prejedikoval mnohokrát najvyšší súd a ústavný súd nie je dôvod, aby sa správne orgány vo svojej kompetencii rozhodovacej činnosti odchyľovali od názoru, že zmyslom právneho inštitútu lehoty je zníženie neurčitosti pri uplatňovaní práv, resp. právomoci, časové obmedzenie stavu neistoty v právnych vzťahoch, urýchlenie procesu rozhodovania s cieľom reálneho dosiahnutia zamýšľaného cieľa, ako aj, že zákonodarca určením predmetných lehôt sledoval cieľ časovo limitovať správny orgán v možnosti potrestať správny delikt s obecným cieľom obmedziť stav neistoty v právnych vzťahoch. Mal za to, že vzhľadom na požiadavku právnej istoty je možné ustanovenie § 64 ods. 4 zákona o vysielania a retransmisie vykladať len tým spôsobom, že dňom rozhodnutia o uložení sankcie je deň, keď je spôsobilé voči adresátovi vyvolať príslušné právne účinky a v prospech tohto výkladu svedčí aj prax súdov a rovnako

fakt, že adresát v dôsledku zákonnej úpravy náhradného doručenia nie svojím prejavom vôle spôsobilý ovplyvniť a zmať dodržanie danej lehoty. Súčasne uviedol, že v prípade výkladu pretraktovaného Radou t. j., že stačí, aby rozhodnutie bolo Radou prijaté v šesťmesačnej subjektívnej lehote na to, aby bolo zákonné a nie je potrebné ho v tejto lehote aj doručiť, umožňuje manipuláciu s lehotou.

Citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní a retransmisii navrhovateľ považoval túto právnu úpravu s prihliadnutím na článok 46 Ústavy SR a článok 6 dohovoru za porušenie zásady účastníka konania neobviňovať sám seba a neprodukoval dôkazy vo svoj neprospech, v ktorej súvislosti poukázal na rozhodnutie EŠLP John Murray v. Spojené kráľovstvo z 8. 2. 1996, § 45. Dôvodil, že právo neobviňovať sám seba sa týka predovšetkým rešpektovania vôle a práva obvinenej osoby nevypovedať a na druhej strane predpokladá, že orgán verejnej moci zaťažuje povinnosť preukázať vinu obvineného bez uchýlenia sa k dôkazom získaným metódami donútenia alebo nátlaku v rozpore s vôľou obvineného (napr. Saunders v. Spojené kráľovstvo z 17. 12. 1996, §§ 68 až 69 alebo Allan § 44, Jalloh §§ 94 až 117; and O'Halloran and Francis v. Spojené kráľovstvo, §§ 53 – 63. Ďalej uviedol, že pre posúdenie či postup zasiahol do samotnej podstaty práva neobviňovať sám seba, súd musí preskúmať charakter a stupeň donútenia existenciu nejakých relevantných ochranných procesných postupov a mieru využitia takto získaných dôkazov (napr. Heaney and McGuinness v. Irsko č. k.: 34720/97, §§ 54 - 55 a J.B. v. Švajčiarsko č. k. 31827/96), citované z Býkov v. Ruská federácia, § 92). Vyslovil názor, že ustanovenie § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. a samotné konanie Rady je v priamom rozpore s ustanovením článku 46 Ústavy SR a článku 6 dohovoru s prihliadnutím na charakter donútenia, stupeň donútenia, existencia procesných postupov ochrany, využitia získaných dôkazov. Dôvodil, že niet pochybností o tom, že ustanovenie § 16 ods. 3 písm.l/ zákona o vysielaní a retransmisii predstavuje excesívne štátne donútenie vo forme zákona, na základe ktorého je účastník konania pod hrozbou spáchania správneho deliktu a uloženia pokuty donútený vyprodukovať a odovzdať orgánu verejnej moci dôkaz, ktorý je následne použitý v jeho neprospech na preukázanie spáchania správneho deliktu a uloženia sankcie.

Navrhovateľ navrhoval, aby odvolací súd sa v predmetnej veci obrátil na Ústavný súd Slovenskej republiky s prejudiciálnou otázkou, či ustanovenie § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308 /2000 Z. z., na základe ktorého je účastník konania povinný na vyžiadanie Rady doložiť záznam z televízneho vysielania v súlade s článkom 46 Ústavy SR a článkom 6 Dohovoru,

v kontexte práva účastníka konania neobviňovať sám seba a neprodukovať dôkazy vo svoj neprospech a súčasne navrhol, aby odvolací súd navrhol pozastavenie účinnosti ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l/, až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o prejudiciálnej otázke.

Navrhovateľ záverom namietal, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov, v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odporca k opravnému prostriedku navrhovateľa sa vyjadril tak, že navrhoval napadnuté rozhodnutie potvrdiť.

Z dôvodov vyjadrenia vyplýva, že odporca nesúhlasil s námietkami navrhovateľa uvedenými v opravnom prostriedku. Zastával názor, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistil skutkový stav veci, na ktorý správne aplikoval relevantné ustanovenia zákona, ďalej mal za to, že jeho rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 zákona č. 71/1967 Zb., je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení zákona č. 71/1967 Zb., navrhovateľ nebol na svojich právach ukrátený rozhodnutím ani postupom správneho orgánu, a napadnuté rozhodnutie a postup je v súlade so zákonom.

Odporca nesúhlasil s argumentáciou navrhovateľa, že Rada vydala rozhodnutie o uložení sankcie v čase, kedy jej uplynula subjektívna lehota na vydanie rozhodnutia, čím konala nad rámec zákona a v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, pričom táto skutočnosť sama osebe spôsobuje nezákonnosť postupu správneho orgánu aj jeho rozhodnutia, s poukazom na to, že určujúcim pre plynutie začiatku lehoty je deň, kedy Rada prerokovala správu o kontrole dodržiavania povinností podľa zákona o vysielaní a retransmisie na zasadnutí Rady. Citáciou ustanovenia § 64 ods. 4 zákona č. 308 /2000 Z. z. odporca k predmetnej námietke, uviedol, že z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že Rada prerokovala príslušnú správu o dodržiavaní povinností podľa zákona č. 308/2000 Z. z. na svojom zasadnutí dňa 1. marca 2011 a sankcia za porušenie predmetnej povinnosti bola navrhovateľovi uložená rozhodnutím č. RP/80/2011 na zasadnutí Rady dňa 4. júla 2011. V danej súvislosti odporca uviedol, že skutočnosť, že rozhodujúcim okamihom pre stanovenie konca šesťmesačnej subjektívnej lehoty podľa § 64 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. je deň prijatia rozhodnutia odporcu explicitne vyplýva z rozsudku Krajského súdu Bratislava č. k. 1S 14/2008 zo dňa 18. februára 2010, ktorý potvrdil najvyšší súd rozhodnutím sp. zn.

2Sžo 118/2010. Ďalej uviedol, že totožný spôsob počítania plynutia lehôt vyplýva aj z konštantnej judikatúry najvyššieho súdu, napr. v rozsudkoch sp. zn. 6SŽ 4/2011 zo dňa 29. februára 2011, sp. zn. 8SŽ/19/2011 z 8. januára 2011, sp. zn. 6SŽ/5/2011 zo dňa 29. februára 2011, kde najvyšší súd za okamih konca plynutia jednoročnej objektívnej lehoty explicitne stanovil deň, kedy Rada vydala rozhodnutie. Vyslovil názor, že z uvedeného jednoznačne a nespochybniteľne vyplýva, že koniec plynutia šesťmesačnej subjektívnej lehoty je konštantnou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky stanovený na deň, kedy odporca vydal rozhodnutie, čo v tomto prípade znamená dňa 4. júla 2001, a preto pokiaľ Rada prerokovala príslušnú správu o dodržiavaní povinností podľa zákona č. 308/2000 Z. z. na svojom zasadnutí dňa 1. marca 2011 je zrejmé, že Rada rozhodla o predmetnej sankcii v rámci šesťmesačnej subjektívnej lehoty určenej podľa § 64 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z.. Odporca preto nesúhlasil s výkladom právnej úpravy ustanovenej v paragrafe 64 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisie navrhovateľom. Ďalej odporca uviedol, že svoje rozhodnutia prijíma výhradne osobným hlasovaním prítomných členov Rady na verejných zasadnutiach, z každého zasadnutia Rady je písomne vyhotovená zápisnica, ktorú svojim podpisom overuje člen Rady určený hlasovaním na danom zasadnutí, po overení zápisnice je táto zverejnená na webovom sídle Rady a to do piatich dní od predmetného zasadnutia (uvedená povinnosť vyplýva z Rade zo zákona). Mal za to, že vzhľadom na uvedené je zrejmé, že existuje viacero kontrolných mechanizmov, ktoré zabraňujú akejkoľvek manipulácii s lehotou spôsobom, ktorý uviedol navrhovateľ. Zdôraznil že účastník konania nepredložil žiadne dôkazy alebo aspoň indície, ktoré by akýmkoľvek spôsobom podporovali teóriu, že by odporca v rámci svojej rozhodovacej činnosti manipuloval s lehotami pre vydanie rozhodnutí. Konštatoval, že navrhovateľove námietky o možnom manipulovaní s lehotou nemajú žiadny reálny základ a sú teda jednoznačne účelové, v ktorej súvislosti poukázal na to, že Rada vydala rozhodnutie na svojom zasadnutí dňa 4. júla 2011 a predmetné rozhodnutie bolo podané na poštovú prepravu v rámci 6 mesiacov od prerokovania príslušnej správy, ako aj, že samotný proces doručovaním však nie je v moci Rady a súčasne, že ak by pri výpočte daných lehôt bolo nutné brať do úvahy aj dobu doručovania, Rada by nemala k dispozícii fixnú lehotu, ale len lehotu približnú.

Odporca nesúhlasil ani s argumentáciou navrhovateľa, že záznam z vysielania, ktorý poskytuje Rade je ako dôkaz preukazujúci spáchanie správneho deliktu použitý proti nemu. Uviedol, že povinnosť uchovávať súvislé záznamy vysielania a na požiadanie Rady je ich poskytnúť je upravená v § 16 ods. 3 písm. I zákona č. 308/2000 Z. z., táto povinnosť vyplýva priamo zo zákona a zabezpečuje Rade možnosť získať obsah toho, čo bolo odvysielané.

Konštatoval, že záznam vysielania, ktorý poskytuje navrhovateľ odporcovi, nie je dôkazom usvedčujúcim ho zo spáchania správneho deliktu, keďže záznam vysielania je podkladom pre rozhodnutie a jeho hodnota spočíva v tom, že presne a úplne zachytáva skutkový stav, ako aj že jeho poskytnutie však nie je možné považovať za „sebausvedčenie“, taktiež poskytnutie záznamu nie je možné stotožňovať s priznaním sa k spáchaniu správneho deliktu a ani s poskytnutím dôkazu o spáchaní správneho deliktu, keď záznam vysielania preukazuje odvysielanie určitých informácií, avšak tieto informácie ním, resp. na jeho základe, nie sú klasifikované ako protiprávne v čase vyžiadania záznamov a jeho doručenia, nie vedené žiadne správne konanie voči navrhovateľovi, nie je ani vyslovené dôvodné podozrenie, že mohlo dôjsť k porušeniu zákona, v tomto čase dožadovaný vysielateľ – navrhovateľ, nie je účastníkom konania, plní si len povinnosť vyplývajúca mu zo zákona. V tejto súvislosti poukázal na iné prípady, v ktorých si podnikateľské subjekty musia plniť povinnosti vyplývajúce im zo zákona. Vzhľadom na uvedené odporca považoval test, ktorý vykonal navrhovateľ, za irelevantný, keďže predkladanie záznamov vysielania má úplne inú kvalitu ako „predkladanie dôkazov proti sebe“. Uviedol, že rozdiel týchto dvoch inštitútov je zrejmy aj zo samotnej skutkovej podstaty, ktorú prejednával ESLP vo veci Býkov proti Rusku, v ktorom prípade sa ESLP okrem iného zaoberal prípustnosťou dôkazu nahrávky získanej pri tajnej akcii, pri ktorej osoba, ktorá mala za objednávku zabiť inú osobu, vystupovala ako agent pri komunikácii s objednávateľom vraždy. Mal za to, že predmet konania pred ESLP, povaha sporného dôkazu a spôsob jeho získania boli značne odlišné ako je to v prípade záznamu vysielania. Ďalej uviedol, že záznam vysielania predmetného programu bol Rade poskytnutý navrhovateľom na základe zákonnej povinnosti stanovenej v § 16 ods. 3 písm. l zákona č. 308/2000 Z. z., ktorá je v súlade s ústavnými princípmi a takto získaný záznam, ktorý sa v správnom konaní stane podkladom pre rozhodnutie nie je možné považovať za nezákonný, resp. neprípustný. Odporca návrh navrhovateľa na predloženie veci Ústavnému súdu SR s prejudiciálnou otázkou považoval za nedôvodný zastávajúc názor, že povinnosť podľa § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky ako aj s ústavnými princípmi a nezasahuje do procesných práv navrhovateľa. V danej súvislosti poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu spisovej značky 4 SŽ/19/2012, v ktorom sa najvyšší súd vysporiadal s takmer identickými námietkami účastníka konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté

rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s §§ 250l a nasl. v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu č.: 132-PLO/O-1244/2011, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcu odporcu na pojednávaní súdu dňa 25. septembra 2013 dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa nie je dôvodný.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisie za porušenie povinnosti podľa § 38 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisie.

Podľa § 4 ods. 1 až 4 zákona o vysielaní a retransmisii poslaním rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými predpismi.

Činnosť rady vyplývajúcu z jej poslania (odseky 1 a 2) a z jej pôsobnosti (§ 5) vykonávajú členovia rady a úlohy spojené s činnosťou rady plnia zamestnanci Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len "kancelária").

Podľa § 5 ods. 1, písm. g/, h/, m/, n/ zákona o vysielaní a retransmisii do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie

povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia, žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby, vybavovať sťažnosti na porušenie tohto zákona podľa § 14a.

Podľa § 38 ods. 1 až 5 zákona o vysielaní a retransmisii sponzorovanie na účely tohto zákona je plnenie určené na priame alebo nepriame financovanie programu, programovej služby alebo audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie s cieľom propagovať názov alebo obchodné meno, ochrannú známku, dobrú povesť, tovary alebo aktivity právnickej osoby alebo fyzickej osoby, ktorá také plnenie poskytla. Sponzorovanie nie je plnenie podľa prvej vety, ktoré poskytla právnická osoba alebo fyzická osoba, ktorá je vysielateľom alebo poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo tento program vyrobila.

Ak je program alebo séria programov čiastočne alebo ako celok sponzorovaný, musí byť vysielateľom a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie zreteľne označený názvom, ak ide o právnickú osobu, obchodným menom alebo menom a priezviskom, ak ide o fyzickú osobu, ktorá plnenie poskytla, na začiatku programu a na konci programu. Vysielateľ a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie môže na začiatku programu a na konci programu namiesto označenia podľa prvej vety označiť sponzorovaný program alebo sériu programov logom sponzora alebo odkazom na výrobok alebo službu sponzora.

Sponzor nesmie ovplyvňovať obsah sponzorovaného programu, programovej služby a audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ani čas zaradenia sponzorovaných programov, spôsobom, ktorý by mal dosah na redakčnú zodpovednosť alebo redakčnú nezávislosť vysielateľa alebo poskytovateľa audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie.

Vysielateľ a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie je povinný zabezpečiť, aby sponzorovaný program, sponzorovaná programová služba alebo sponzorovaná audiovizuálna mediálna služba na požiadanie priamo nepodporovala predaj, nákup ani prenájom tovarov alebo služieb sponzora alebo tretej osoby, a to najmä osobitnými propagačnými zmienkami o uvedených tovaroch či službách v týchto programoch, programovej službe alebo v audiovizuálnych mediálnych službách na požiadanie.

Na označenie sponzora podľa odseku 2 sa vo vysielaní programovej služby primerane vzťahuje § 34 ods. 3 a 5.

Podľa § 64 ods. 1 až 4 zákona o vysielaní a retransmisie za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie: a) upozornenie na porušenie zákona, b) odvysielanie oznamu o porušení zákona, c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti, d) pokutu, e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Sankciu podľa odseku 1 písm. d) rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila povinnosť. Rada uloží pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 19. Rada môže uložiť pokutu aj bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 16 ods. 2 písm. a/ a c/, ods. 3 písm. k/, § 20 ods. 1 a 3, § 30, ako aj v prípade vysielania bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. b/) alebo prevádzkovania retransmisie bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. e/].

Pokutu rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Rada o uložení sankcie rozhodne do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa o porušení povinnosti podľa odseku 1 dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď bola povinnosť porušená. Za deň, keď sa rada dozvedela o porušení povinnosti podľa odseku 1, sa považuje deň prerokovania správy o kontrole dodržiavania povinností podľa tohto zákona na zasadnutí rady.

Podľa § 67 ods. 3, písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisie rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 663 eur do 66 387 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 eur do 19 916 eur, ak porušil podmienky na vysielanie sponzorovaných programov a sponzorovanej programovej služby.

Podľa § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov – správny poriadok) okrem ustanovení § 23 v časti neprístupnosti zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydat' orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že žalovaný správny orgán v predmetnej veci náležite postupoval v intenciách názoru najvyššieho súdu vysloveného v rozhodnutí, ktorým bolo predchádzajúce rozhodnutie Rady vydané v uvedenom správnom konaní zrušené, v zmysle citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil dostatok skutkových okolností relevantných pre vydanie rozhodnutia, zistil skutočný stav veci, v konaní sa nedopustil ani takej vady, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia, z ktorých dôvodov napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu je možné považovať za súladné so zákonom.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 250l a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané

náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 250i ods. 2 O.s.p. ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Najvyšší súd zastáva názor, že v administratívnom konaní, predmetom ktorého je zisťovanie správneho deliktu a uloženie sankcie zaň, je teda podstatné, či účastník správneho konania, ktorý sa mal svojim postupom dopustiť porušenia zákona, správny delikt spáchal a podmienky, za ktorých k spáchaniu došlo, ako aj následky ním vzniknuté môžu mať vplyv len na výšku sankcie, ktorú zákon predpokladá za spáchanie správneho deliktu. Zodpovednosť u právnických osôb za správny delikt sa zakladá na zásade objektívnej zodpovednosti, ktorá vyplýva aj z ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii.

Z obsahu administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky v danej veci mal preukázané, že žalovaný správny orgán navrhovateľovi napadnutým rozhodnutím uložil sankciu za porušenie povinnosti ustanovenej v § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že v rámci televíznej programovej služby JOJ dňa 20. decembra 2010 o cca 20:17 hod. odvysielal sponzorovaný program *Panelák* obsahujúci osobitné propagačné zmienky o službe tretej osoby - službe *Skylink* spoločnosti *Towercom, a.s.*, ktoré priamo podporovali jej predaj. Súčasne Rada vyslovila, že podľa § 64 ods. 5 zákona o vysielaní a retransmisii „*Uložením*

sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“ a podľa § 67 ods. 16 zákona o vysielaní a retransmisii je pokuta splatná odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

Najvyšší súd ďalej zistil, že Rada prerokovala príslušnú správu o dodržiavaní povinností podľa zákona č. 308/2000 Z. z. na svojom zasadnutí dňa 1. marca 2011 a v tento deň prijala uznesenie o začatí správneho konania voči navrhovateľovi vo veci možného porušenia § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z.. Rada vo veci porušenia predmetnej povinnosti navrhovateľom prvý krát rozhodla rozhodnutím č. RP/80/2011 zo dňa 4. júla 2011. Na základe odvolania navrhovateľa proti tomuto rozhodnutiu Rady najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 8SŽ/31/2011 zo dňa 24. júla 2012 uvedené rozhodnutie Rady zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie z dôvodu neúplnosti spisov správneho orgánu. Odporca doplnil do administratívneho spisu správu o kontrole dodržiavania povinnosti podľa zákona o vysielaní a retransmisii v zmysle požiadavky najvyššieho súdu a v predmetnej veci opätovne rozhodol rozhodnutím č. RP/072/2012 zo dňa 23. októbra 2012 (rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom).

Najvyšší súd nesúhlasil s argumentáciou navrhovateľa, ktorou namietal, že Rada vydala rozhodnutie o uložení sankcie v čase, keď jej uplynula subjektívna lehota na vydanie rozhodnutia, čím konala nad rámec zákona a v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky a sama táto skutočnosť spôsobuje nezákonnosť postupu správneho orgánu a jeho rozhodnutia, tvrdiac poukazom na znenie § 64 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii, že z priebehu konania vyplýva, že medzi začatím správneho konania (1. marca 2011) a doručením rozhodnutia účastníkovi konania (5. septembra 2011) uplynula doba viac ako 6 mesiacov, dôvodiac, že rozhodnutie Rady pre vysielanie a retransmisiiu je preto v rozpore so zákonom, keďže vydané rozhodnutie Rady nebolo v zákonnej lehote doručené účastníkovi a nemohlo preto nadobudnúť právne následky rozhodnutia, dajúc do pozornosti, že v prípade výkladu pretraktovaného Radou t. j., že stačí, aby rozhodnutie bolo Radou prijaté v šesťmesačnej subjektívnej lehote na to, aby bolo zákonné a nie je potrebné ho v tejto lehote aj doručiť, umožňuje manipuláciu s lehotou.

Zákonodarca v právnej norme ustanovenej v § 64 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. stanoví Rade povinnosť tak, že o uložení sankcie rozhodne do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa o porušení povinnosti podľa odseku 1 dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď bola povinnosť porušená. Za deň, keď sa rada dozvedela o porušení

povinnosti podľa odseku 1, sa považuje deň prerokovania správy o kontrole dodržiavania povinností podľa tohto zákona na zasadnutí rady.

Vychádzajúc z gramatického a logického výkladu založeného na zásadách zdravého rozumu rešpektujúc vôľu zákonodarcu sankcionovať vysielateľa za porušenie právnej povinnosti len na základe riadne zisteného skutkového stavu veci a to súčasne v úzkej súčinnosti s účastníkom konania tak, aby mal právo sa k veci vyjadriť, navrhnúť a predkladať dôkazy a vo veci zvoliť účinnú obranu za účelom preukázania skutočného stavu, je možné dospieť k záveru, že zákonodarca určil Rade pevnú lehotu na rozhodnutie v trvaní **šiestich mesiacov odo dňa, keď sa o porušení povinnosti podľa odseku 1 dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď bola povinnosť porušená.** Pokiaľ pri výpočte uvedených lehôt by sa prihliadalo aj na dobu doručovania rozhodnutia, ktorá skutočnosť však zo zákonnej úpravy nevyplýva, Rada by nemala k dispozícii fixnú lehotu, ale lehotu, ktorú by nemohla ovplyvniť, keďže proces doručovania rozhodnutia je mimo jej kompetencie.

Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že Rada prerokovala príslušnú správu o dodržiavaní povinností podľa zákona č. 308/2000 Z. z. na svojom zasadnutí dňa 1. marca 2011 a sankciu za porušenie predmetnej právnej povinnosti navrhovateľovi uložila rozhodnutím č. RP/80/2011 na zasadnutie Rady dňa 4. júla 2011. Vychádzajúc z vyššie uvedeného podľa názoru najvyššieho súdu rozhodujúcou skutočnosťou pre stanovenie konca šesťmesačnej subjektívnej lehoty podľa § 64 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. je deň, kedy Rada prijala rozhodnutie na svojom zasadnutí. Vzhľadom k uvedenému Rada v danom prípade rozhodla o predmetnej sankcii v rámci šesťmesačnej subjektívnej lehoty určenej podľa § 64 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z.. Uvedený záver vyplýva aj judikatúry najvyššieho súdu - rozhodnutia sp. zn. 2Sžo 118/2010, sp. zn. 6SŽ/4 /2011, sp. zn. 8SŽ/19/2011, sp. zn. 6SŽ/5/2011, 6SŽ/7/2012, v ktorých najvyšší súd za okamih konca plynutia jednoročnej objektívnej lehoty explicitne stanovil deň, kedy Rada vydala rozhodnutie.

Najvyšší súd nesúhlasil ani s tvrdením navrhovateľa, že v zmysle výkladu § 64 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. uskutočneného Radou, by mohlo zo strany Rady dochádzať k manipuláciám s lehotou. Na základe zákonnej úpravy Rada prijíma svoje rozhodnutia na verejných zasadnutiach Rady osobným hlasovaním prítomných členov Rady, z každého zasadnutia Rady je písomne vyhotovená zápisnica, ktorú svojim podpisom overuje člen Rady určený hlasovaním na danom zasadnutí, po overení zápisnice je táto zverejnená na webovom sídle Rady a to do piatich dní od predmetného zasadnutia, z ktorých skutočností je zrejmé,

že existuje viacero kontrolných mechanizmov, ktoré zabraňujú akejkoľvek manipulácii s lehotou.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd považoval námietky navrhovateľa, ktorými namietal nezákonnosť napadnutého rozhodnutia odporcu z dôvodu uplynutia zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia v zmysle § 64 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. za nedôvodné a účelové. Vzhľadom k uvedenému najvyšší súd dospel k záveru, že Rada vo veci rozhodla v súlade s ustanovením zákona § 64 ods. 4, s poukazom na to, že deň doručenia rozhodnutia je právna skutočnosť, s ktorou zákonodarca spája právo účastníka konania na podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu.

Najvyšší súd nepovažoval za dôvodné ani námietky navrhovateľa, ktorými namietal nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia odporcu z dôvodu nesprávneho postupu Rady, ktorým od neho ako vysielateľa žiadala predložiť záznam predmetného odvysielaného programu, s poukazom na rozhodnutie ESEP vo veci Bykov proti Ruskej federácii, vysloviac názor, že ustanovenie § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. a samotné konanie Rady je v priamom rozpore s ustanovením článku 46 Ústavy SR a článku 6 Dohovoru s prihliadnutím na charakter donútenia, stupeň donútenia, existencia procesných postupov ochrany, využitia získaných dôkazov a navrhujúc, aby odvolací súd sa v predmetnej veci obrátil na Ústavný súd Slovenskej republiky s prejudiciálnou otázkou, či ustanovenie § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308 /2000 Z. z., na základ ktorého je účastník konania povinný na vyžiadanie Rady doložiť záznam z televízneho vysielania, je v súlade s článkom 46 Ústavy SR a článkom 6 Dohovoru.

K uvedenej námietke najvyšší súd konštatuje, že záznam vysielania, ktorý si odporca v súlade so zákonom vyžiadal, presne a úplne zachytáva skutkový stav o obsahu vysielaného programu. V čase vyžiadania si záznamu ešte neprebiehala správne konanie voči vysielateľovi. Vyžiadanie si záznamu vysielania ako jednej z foriem výkonu dohľadu nad dodržiavaním právnych predpisov upravujúcich vysielanie a jeho predloženie nie je predložením dôkazu proti sebe, ale poskytnutím informácií o svojej činnosti, s ktorým všeobecne záväzný právny predpis počíta. Takto získaný záznam, ktorý sa v správnom konaní môže stať podkladom pre rozhodnutie, nie je možné považovať za nezákonný, resp. neprípustný, ako to v podanom odvolaní tvrdí navrhovateľ.

Otázkami nastolenými navrhovateľom v uvedenej námietke sa vo svojej judikatúre už zaoberal Najvyšší súd Slovenskej republiky - napr. rozhodnutia sp. zn. 5SŽ/37/2011, 5SŽ/18/2011, 4SŽ/19/2012, 3SŽ/102/2007, 8SŽ11/2010, 6SŽ/21/2012, z ktorých rozhodnutí

vyplýva jednoznačný záver, že vyžiadanie si záznamu vysielania je jednou z foriem výkonu dohľadu nad dodržiavaním právnych predpisov upravujúcich vysielanie a retransmisiu a takto získaný záznam, ktorý sa v správnom konaní môže stať podkladom pre rozhodnutie, nie je možné považovať za nezákonný, resp. neprípustný.

K otázkam nezákonnosti postupu Rady v súvislosti s predkladaním záznamov odvysielaného programu vrátane nedostatku formy, ktorou Rada žiada záznam programu od navrhovateľa, zaujal právny názor vo svojej judikatúre Ústavný súd Slovenskej republiky - uznesenie č. IV.ÚS 12/2013 a č. IV.ÚS S 47/2013.

Ústavný súd ohľadne nedostatku formy vyslovil právny záver tak že, ak zákon formálnu podobu procesného úkonu smerujúceho k realizácii kompetencie správneho orgánu nepredpisuje, potom z ústavného hľadiska nie je významné, akou formou správny orgán predmetný procesný úkon uskutoční, dôležitá je jeho obsahová stránka tak, aby adresát úkonu bol spôsobilý jednoznačne identifikovať správny orgán a zákonom ustanovenú povinnosť, ktorej splnenie sa od neho očakáva.

Ústavný súd k výkladu povinnosti vysielateľa predložiť záznam vysielania programu (§ 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z.) prijal právny záver, že ak zákon ukladá vysielateľovi povinnosť uchovávať v zákonom stanovenej lehote súvislý záznam vysielania, môže rada reálne skontrolovať splnenie resp. nesplnenie povinnosti vysielateľom len tak, že si od vysielateľa vyžiada súvislý záznam vysielania a tento je vysielateľ jej povinný poskytnúť na zvyčajnom technickom nosiči. Za stavu, keď je povinnosťou vysielateľa predložiť rade súvislý záznam vysielania, je aj možnosť uloženia pokuty podľa § 67 ods. 2, písm. b/ zákona viazaná na nesplnenie povinnosti predložiť rade súvislý záznam vysielania, a nielen na nepredloženie žiadaného záznamu. Súčasne ústavný súd uviedol, že podľa judikatúry EŠLP je rozdiel medzi tým, či správny orgán alebo súd konal v súlade s čl. 6 Dohovoru (čl. 46 ústavy) pri preskúmaní uloženia pokuty za nepredloženie určitých informácií, a tým či môže štát uložiť povinnosť a vyžadovať od fyzických osôb a právnických osôb určité informácie (rozsudok EŠLP J.B. proti Švajčiarsku z 3. 5. 2001 číslo 31827/96). Ústavný súd ďalej vyslovil názor že nemožno v zákonom ustanovenej povinnosti predložiť záznam z vysielania identifikovať „produkcii dôkazov“ proti sebe, ale ide o preukázanie splnenia zákonnej povinnosti, ktorá bola osobám v pozícii sťažovateľky, regulovaným osobitnými právnymi predpismi uložená ex ante vo všeobecnom záujme a ktorá slúži na riadny výkon funkcie rady. Rada ako regulačný orgán môže reálne skontrolovať splnenie, resp. nesplnenie tejto povinnosti vysielateľom len tak, že si od vysielateľa vyžiada súvislý záznam vysielania a tento je vysielateľ povinný jej poskytnúť na zvyčajnom technickom

nosiči (IV.ÚS S 92/09), čím uloženie povinnosti sleduje legitímny cieľ výkonu kontroly tejto oblasti, pričom miera zásahu (povinnosť vydať záznam) je vzhľadom na postavenie subjektov v oblasti vysielania a retransmisie marginálna, s poukazom na to, že nepredloženie záznamov z vysielania nie je spojené s hrozbou trestnoprávneho postihu.

Najvyšší súd z uvedených dôvodov nepovažoval vznesenú námietku navrhovateľa za dôvodnú.

Vzhľadom k tomu, že Ústavný súd Slovenskej republiky k výkladu povinnosti vysielateľa predložiť záznam vysielania programu (§ 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z.) zaujal už právny záver, najvyšší súd nevyhovel návrhu navrhovateľa na prerušenie konania a predloženie veci ústavnému súdu. Súčasne dáva do pozornosti navrhovateľa, že podľa § 109 ods. 1, písm. b/ O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska. Návrh navrhovateľa na prerušenie konania vo veci samej a predloženie ústavnému súdu na rozhodnutie o prejudiciálnej otázke, nespĺňa ani formálne náležitosti návrhu na prerušenie a predloženie veci ústavnému súdu, pretože nie je náležite odôvodnený, s poukazom na to, že ústavný súd nerieši prejudiciálne otázky a k právnemu posúdeniu ústavnosti právnej úpravy ustanovenej v § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii, ústavný súd už zaujal stanovisko, prijatím právneho záveru k nastolenej právnej otázke.

Pokiaľ navrhovateľ záverom namietal, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov, v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, najvyšší súd vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu ani tieto námietky nepovažoval za dôvodné.

K právnemu posúdeniu porušenia § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. najvyšší súd konštatuje, že dôvody rozhodnutia odporcu považuje za logické vyústenie skutkových zistení o obsahu vysielaného programu, pričom nezistil prekročenie medzí správnej úvahy Rady (§ 245ods. 2 OSP), pokiaľ kvalifikovala skutkové zistenia tak, že odvysielaný program obsahoval propagačné zmienky o službe tretej osoby, ktoré priamo podporovali jej predaj, čím boli naplnené znaky porušenia zákona podľa uvedeného zákonného ustanovenia. Odporca dostatočne a zrozumiteľne zdôvodnil svoje skutkové závery a správne úvahy, ktorého viedli

k záveru uvedenému v preskúvanom rozhodnutí. Záver Rady súd považoval za určitý a zrozumiteľný.

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, súd na túto námietku neprihliadol jednak z dôvodu, že navrhovateľ neuviedol akej vady, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, sa odporca v konaní dopustil a súd z postupu žalovaného správneho konania takúto vadu nezistil.

Najvyšší súd z uvedených dôvodov nepovažoval námietky navrhovateľa uvedené v jeho opravnom prostriedku proti rozhodnutiu Rady za relevantné na vyhovie jeho odvolacieho návrhu.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu ako vecne správne a v súlade so zákonom potvrdil podľa § 250q ods. 2 O.s.p..

O náhrade trov konania súd rozhodoval podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods.2. Navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania, pretože bol v konaní neúspešný.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok súd rozhodol podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. septembra 2013

Za správnosť vyhotovenia:

Ing. Dagmar Lojová

JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.

predsedníčka senátu